

UNIKORNIS MENTŐCSAPAT

SÁRKÁNYOK SZÖKÉSÉBEN

ADAM GIDWITZ & JESSE CASEY

ILLUSZTRÁCIÓ: HATEM ALY

Mito Fauna professzor vagyok, én alapítottam a kalandvágányok titkos klubját, az Unikornismentő csapatot. Mi vagyunk azok, akik védelmet nyújtunk a mítoszok és legendák lényeinek. Azonban az ellenfeleink erősek, nagy hatalmúak és kegyetlenek, így rettentően nagy szükségünk lenne szövetségesekre.

Segítenél nekünk? Még akkor is, ha ez azt jelenti, hogy kockára kell tenned az életedet? Csatlakoznál az Unikornismentőkhöz? Remélem, igen!

A lényeknek szükségük van rád.

A HATALMAS ÓCEÁN TÚLPARTJÁN A BASZKFÖLDI HEGYEK KÖZÖTT EGY FÉLELMETES SÁRKÁNYNAK NYOMA VESZETT. AZ UNIKORNISMENTŐ CSAPAT AZ EGYETLEN, AMELY KÉPES RÁ, HOGY FELKUTASSA ÉS MEGMENTSE ŐT.

Elliot és Uchenna – meg persze a kis Jersey Ördög – alig tértek még magukhoz az első kalandjukból Fauna professzorral, amikor a tanár egy újabb kéréssel áll eléjük. Csakhogy ezúttal repülővel át kell szelniük az óceánt, hogy egy eltűnt sárkány nyomába eredjenek. Ez a kaland nem várt veszélyeket tartogat, és ahogy követik a nyomokat, olyan titokra bukkannak, amire egyikük sem számított.

ADAM GIDWITZ

UNIKORNIS
MENTŐCSAPAT
SÁRKÁNYOK SZÖKÉSBEN

— részlet —

1. FEJEZET

Elliot Eisner hason feküdt a járdán az új házuk előtt New Jersey-ben, ahová nemrég költöztek családjával.

Aznap reggel tiszta volt az idő. A gyerekek iskolába menet elsétáltak mellette, piros és sárga leveleket rugdalva maguk előtt. Őszi szagok töltötték be a levegőt.

De miért feküdt Elliot arccal a járda felé a földön?

Ebben ő sem volt teljesen biztos. Reggel kinyitotta a bejárati ajtót, rálépett valamire, aztán fejével előre lebukfencezett a lépcsőn. Ezután feltolta magát, és

körbepillantott, hogy megnézze, mi volt, amiben elbotlott.

A lépcső tetején egy kisebb, világosbarna papírba csomagolt dobozt látott. Elliot feltápászkodott, és odament a csomaghoz. Nem volt rajta cím. Sem bélyegző. Mindössze egy név, amit barna tintával firkantottak rá. Különös. Megnézte a csomagra írt nevet.

A sajátja állt rajta.

Tegnap Elliotnak az első iskolában töltött napja elég rázós volt. Összebarátkozott egy lánnyal, akit Uchenna Devereaux-nak hívnak. Uchenna elég furcsa volt. Kicsit úgy öltözött, mint egy punk-rocker, gyakran énekelt és dudorászott, miközben erős késztetést érzett arra, hogy önmagát és Elliotot is halálos veszélybe sodorja. Ennek ellenére vicces lány volt, és nagyon bátor, ezért Elliot megkedvelte. Együtt megmentettek egy fiatal Jersey Ördögöt – ami állítólag egy képzeletbeli teremtmény, habár ők a saját szemükkal látták. Aztán végül egy félelmetes tanár, akit Fauna professzornak hívtak, felkérte őket, hogy csatlakozzanak egy titkos szervezethez, az Unikornismentő csapathoz. A szervezet küldetése, hogy megmentse a mitikus lényeket a kihalástól.

Úgyhogy igen, elég érdekes nap volt a tegnapi.

Elliot most a rejtélyes csomagra meredt, amit valaki az ajtó előtt hagyott.

Neki címezve.

Kibontotta a csomagot, és látta, hogy egy könyv bukkan elő belőle. *Baszkföld története*.

– Ez meg micsoda? – tűnődött hangosan Elliot, csak úgy, magában beszélve.

Vajon miért hagyott valaki ott neki egy könyvet?
Épp az ajtó előtt. És ki hagyhatta ott? Miért nem
lehet neki is egy teljesen átlagos, veszélyek nélküli
második napja a Déli Fenyves Általános Iskolában?
Miért?

Elliot felsóhajtott, a hóna alá kapta a könyvet,
felvette a hátizsákját, aztán elindult az iskola felé.

2. FEJEZET

Uchenna Devereaux rendszerint úgy ment el otthonról, hogy az egyik cipőjét nem kötötte meg, a leckéje felét emeleti szobájában hagyta az ágy alatt, léggitározott, és közben dudorászott egy dalt, amit aznap reggel szerzett a zuhany alatt.

A mai napon azonban nem így történt.

Uchenna kinyitotta a házuk ajtaját, szétnézett az utcán, aztán kilépett a hűvös őszi levegőbe. Hátizsákját a hátára vette, erősen meghúzta a szíjakat, majd bizonytalan léptekkel elindult az iskola felé. Az előző napja nagyon furcsán alakult.

Először összebarátkozott egy Elliot nevű fiúval. Elliot nem volt kifejezetten *menő* – könnyen felidegesítette magát, egész könyveket tudott fejből, de főként olyan dolgokról, amik halálos veszélyt jelentenek az emberre, és egyáltalán nem szerette a rock and rollt. Emellett okos volt és vicces, és Uchenna szimpatikusnak tartotta. Tegnap még egy Jersey Ördöggel is találkoztak, aztán meghívást kaptak az iskola legfurcsább tanárától egy titkos szervezet tagjai közé. Ennek a titkos szervezetnek volt két nagyon gazdag ellensége: a milliomos Schmoke fivérek, akiknek világszerte voltak vállalataik, és a saját városukban is voltak gyáraik.

Aztán az is *lehetséges*, hogy Uchenna, Elliot és az a furcsa tanár betörtek a Schmoke fivérek villájába.

Na, jó, biztos, hogy betörtek.

És Uchenna éppen ezért viselkedett ma reggel olyan óvatosan, miközben iskolába ment. Ahogy befordult az utcájuk sarkáról a főútra, hátrapillantott a válla felett. Nem messze húzódott onnan a város leggazdagabb negyede – ahol a Schmoke fivérek villája magaslott. Azon túl, a távolban kirajzolódtak

a Schmoke vállalat erőműveinek hatalmas kéményei, fekete füstöt eregetve a levegőbe.

Aztán egyszer csak BUMM!

Uchenna nekiütközött valaminek és hátraesett. A járdán egy vézna, göndör barna hajú fiú feküdt a hátán, és a levegőbe meredt. Mellette a földön egy nyitott könyv hevert.

- Elliot! - kiáltott fel Uchenna.
- Auu! - válaszolta Elliot.
- Nem is vettelek észre.

– Akkor jó. Mert a másik lehetőség az, hogy észrevettél, és szándékosan belém jöttél.

Uchenna nevetni kezdett, majd feltápászkodott a földről.

– Gyere! Menjünk együtt a suliba!

Elliot azonban nem mozdult, tovább feküdt a földön.

– Nem hiszem, hogy megyek. A mai napom már így is teljesen elfuserált. Az iskola csak rontana a helyzeten.

Uchenna megragadta Elliot csuklóját, és felhúzta a földről a fiút. Aztán felvette a mellette heverő könyvet, és a kezébe nyomta.

– Gyere, menjünk! Bármennyire is elfuserált ez a mai nap, együtt könnyebben átvészélhetjük.

Miközben Elliot leporolta vászonnadrágját, hunyorogva méregette Uchennát.

– Annyira felháborító ez a pozitivitás.

Uchenna vigyorogva nézett rá, aztán átkarolta Elliot vállát, és húzni kezdte magával az iskola felé.

3. FEJEZET

Elliot és Uchenna az ebédlőben ültek egy hosszú asztal végében, és arra vártak, hogy becsengessenek az első órára. Közben folyamatosan érkeztek a gyerekek, akik a barátaikat keresték, nevettek, bohóckodtak, és megbeszélték, mit láttak előző este a tévében.

Nem úgy, mint Elliot és Uchenna. Elliot épp a rejtélyes könyvről mesélt Uchennának, amit az ajtaja előtt talált.

– Még nem olvastam sokat belőle. Csak az első öt fejezetet.

- Te elolvastál öt fejezetet, amíg eljutottál a házatoktól a sarokig, ahol egymásba botlottunk? Az két háztömbnyi távolság!

- Nem hosszúak a fejezetek. És elég gyorsan tudok olvasni.

- És mit tudtál meg a könyvből?

- Hát, megtudtam, kik azok a baszkok, és az *euskaldunakok*ról is olvastam.

- A micsodákról?

- Na, igen. Elég elképesztő. Ők azok a bátor hegyi emberek, akik több ezer éve élnek a Spanyolország, Franciaország és a tenger által határolt kis területen. Európában gyakorlatilag az összes nagyhatalom megpróbálta leigázni őket, de senkinek sem sikerült.

- Jó fej nép lehet.

- Igen, tényleg az.

- És arról van valami fogalmad, hogy miért olvasod pont ezt a könyvet? Vagy hogy ki küldte egyáltalán?

- Van két ötletem, de mindkettő elrémiszt.

Uchenna vállat vont.

- Te mindentől könnyen megijedsz.
- Az egyik lehetőség, hogy a Schmoke fivérek küldték.
- Oké... - szólalt meg Uchenna. - Ez engem is megrémisztene. De miért küldenének neked a Schmoke fivérek egy könyvet?
- Fogalmam sincs. Talán valami figyelmeztetés lehet. A másik lehetőség, hogy a könyvet...

Abban a pillanatban kivágódott az ebédlő ajtaja, és öles léptekkel belépett rajta egy fekete-fehér szakállas, hórihorgas férfi, akinek a fején összevissza állt minden hajsza. Kopott zakót viselt, meg egy olyan cipőt, ami negyven évvel ezelőtt még drága lehetett. Bozontos szemöldöke alatt mélyen ülő szemeivel végigpásztázta a közelben álló gyerekek csoportját, akik rettegve álltak meg előtte.

Ami nem is volt annyira meglepő, mert a tanár úgy festett, mint aki meg akar támadni valakit.

A tanárt Mito Fauna professzornak hívták.

- A másik lehetőség - folytatta Elliot, alig észre-
vehetően mutatva a férfit, aki úgy nézett körbe az
ebédlőben, mintha a következő áldozatát keresné,
akire lesújthat -, hogy ő küldte a könyvet.

4. FEJEZET

Fauna professzor tekintete úgy állapotott meg Uchennán és Ellioton, mint amikor egy ragadozó lecsap a zsákmányára. Elindult az asztalok között a két gyerek felé. Olyan eszelős, mániákus energiával haladt előre, hogy mindenki – tanárok és gyerekek egyaránt – kitért az útjából.

Megérkezett az asztalukhoz, átpillantott a közelben ülő többi gyerekre, aztán hatalmas kezeivel végigszántotta a haját, amitől az még jobban összekócolódott.

– *Buenos dias, mis amigos!* – üdvözölte a két gyereket Fauna professzor. A professzor Peruból száрма-

zott, öblös hangja kissé recsegett, és enyhe akcentussal beszélt. Egy akciófilmben simán játszhatott volna titkos ügynököt – azt a fajtát, amelyik eltéved a vadonban, és tíz éven át ott kell élnie váltásruha és fésű nélkül. – Remélem, hogy kipihentétek magatokat a tegnapi kalandunk után!

Az asztalnál ülők közül most mindenki feléjük fordult, előbb a professzorra bámultak, aztán Elliotra és Uchennára.

– Öhm, jó reggelt, professzor úr! – szólalt meg Elliot.

– Igen, igen – tette hozzá gyorsan Uchenna. – Minden rendben van velünk.

Fauna professzor bólintott. Aztán tétovázva álldogált tovább a helyén. Egyik lábáról a másikra bilent. Nyilvánvaló volt, hogy valamit még mondani akar Uchennának és Elliotnak, de úgy érzi, nem beszélhet a többiek előtt. Ekkor észrevette a könyvet, amit Elliot olvasott.

– Á! – kiáltott fel. – Tehát megkaptad a csomagomat. Örülök, hogy nem került illetéktelen kezekbe.

Fauna professzor mintha akkor értette volna meg, milyen furcsán hangzik, amit mondott. Gyor-

san körbepillantott. A közelben ülő gyerekek közül gyakorlatilag mindenki őt bámulta. A professzor megköszönte a torkát.

– Nos, például, öhm... az óra mutatói! Azok... illetéktelenek lennének... mert az órák nem tudnak olvasni!

– Hogy mondja? – kérdezett vissza egyszerre Elliot és Uchenna.

– Semmi, semmi! – vágta rá a professzor. – A lényeg az, hogy szeretném, ha megjelennétek a tanítás végén a... öhm... klubban, amiről tegnap beszéltünk.

Az asztalnál egy Lucas nevű szeplős fiú felkapta a fejét, és kíváncsian megkérdezte:

– Milyen klub ez, Mr. Fauna? Én is csatlakozhatok?

– Ez a klub azoknak van... – dadogta Fauna professzor. – Akik történelmet és filozófiát tanulnak...

Elliot és Uchenna látták, hogy a professzor épp azon erőlködik, hogy valami hihető történettel álljon elő. Mindketten elkezdtek törni a fejüket, milyen szörnyű és félelmetes klubot találhatnak ki, amivel a többi gyereket el tudják rettenteni a csatla-

kozástól. Sajnos azonban egyszerre mondták ki az ötletüket.

- Táplálkozás – szólalt meg Uchenna.
- Kukacok – tette hozzá Elliot.
- Micsoda? – kérdezte Lucas.
- Igen, kukactáplálkozási klub – kiáltott fel Fauna professzor a magasba emelve egyik hosszú ujját.
- Arról fogunk beszélni, hogyan kell etetni és gondozni a kukacokat.

Az asztal körül néhányan grimaszolni kezdtek.

- De legfőképpen azt fogjuk megnézni, hogy esznek-e kakit – tette hozzá a professzor.
- Pfúj! – kiáltott fel valaki undorodva.
- A csirkekakit szeretik. Na meg a kacsakakit is. Másfelől viszont a macskakakit...

– Szerintem értik, miről van szó, professzor –
mondta Uchenna.

Lucas szemmel láthatólag undorodott ettől az
egésztől.

– Most jut eszembe, hogy nekem sulis után foci-
edzésesem van.

Fauna professzor széles mosolyt villantott Elliot-
ra és Uchennára, aztán kacsintott egyet. Erre mind-
ketten forgatni kezdték a szemüket.

– Gyertek az irodámba! Tudjátok, merre van. –
A professzor szalutált, majd hatalmas léptekkel el-
indult az ebédlő kijárata felé.

Egy lány odahajolt Uchennához.

– Te már jártál az irodájában? Úgy hallottam,
egy kínzókamra van az iskola alagsorában, és ott az
iroda. Igaz ez?

Uchenna gyorsan Elliotra pillantott, aztán meg-
vonta a vállát.

– Valami olyasmi – felelte.